

трупваха съ непрогледенъ сивосинкавъ мракъ. Трепетното пламъче на кандилото играеше върху лика на Божата майка и сякашъ я караше да се усмихва.

— Седни, сине, — каза старичката. — Радвашъ ли се, че ще заминешъ утре?

— Тежи ми, майко, — отвърна Григоръ. — Мжчно ми е, че трѣбва да напустна Охридъ, пѣкъ макаръ това да бжде за година.

Старата жена се повдигна на лакти.

— Що думашъ? Може ли да не искашъ да отидешъ на учение? Какво ще стане съ тебъ, какво ще стане съ бащинитѣ ти думи: да се изучишъ, да станешъ човѣкъ за чудо и показъ.

Григоръ леко я похвана и помѣсти на възглавницата.

— Лежи си, лежи си, майко.

— Заклевамъ те, чувашъ ли,

заклевамъ те — почти проплака старицата — да отидешъ, да се изучишъ, да станешъ най-добриятъ даскалъ въ цѣло българско. Такъвъ даскалъ нито гърци, нито турци да иматъ. Ако те е страхъ, не си мой синъ. Ако се побоишъ, проклето да е млѣкото, което съмъ ти давала!

Григоръ не отвърна.

Призори той цѣлуна челото на своята майка и съ нейната заржка замина за гръцка земя. Тамъ работи, труди се и страда, но научи много нѣща, за да запознае съ тѣхъ своитѣ поробени и страдащи братя. Майчиниятъ заветъ бѣше свѣтло кандило по неговия пѣтъ, сжщо като малкото кандилце, което свѣтѣше надъ смъртния одъръ на старицата.

И то му създаде великото име на български просвѣтителъ — Григоръ Пърличевъ.

Змей Горянинъ

НА ОТЕЦЪ ПАИСИЙ

Съ възторгъ възпѣва тебъ народа,
о, възрожденце свети,
че първи ти пробуди въ роба
духа на нашитѣ дѣди;

и твоятъ зовъ свещенъ поде се
навредъ изъ родната земя,
и българскиятъ родъ възкресе,
и почна славната борба...

И днесъ, отъ Дунавъ до Егея,
отъ Охридъ синъ до Добруджа
единъ великъ народъ живѣе —
едно сърдце, една душа.

Единни, бодри, влѣхновени
отъ твойтъ примѣрни дѣла,
България обединена
ще бранимъ съ вдигнати чела...

Поклонъ, будителю народенъ,
борецъ за вѣра и езикъ,
на Родината синъ достоенъ,
поклонъ предъ твоя духъ великъ!

Василь П. Нешевъ